

Příběhy našich sousedů

Sen malého chlapce, který se stal i přes překážky skutečností.

Mirko Červený

Zpracovaly: Veronika Petrčková, Tereza Altmanová, Natálie Tomíčková, Ivana Filipová a Nicole Kaulfusová

Vyučující: Mgr. Jiřina Vaňková

Škola: ZŠ Václavkova 1082, Mladá Boleslav

Ing. Mirko Červený

Máte rádi příběhy? Zajímali jste se někdy o to, co všechno prožili vaši prarodiče? Pokud ano, máme pro Vás připravený novinový článek se spoustou otázek. Snad se Vám budou líbit. Přejeme příjemnou zábavu.

Svatba Mirka Červeného a jeho ženy Heleny

Mirko Červený

Úvod

Měly jsme tu čest navštívit pana Mirka Červeného, který toho ve svém životě hodně zažil a všechno nám to rád povyprávěl. S úsměvem na rtech nás seznámil s dřívější dobou. Dozvěděly jsme se mnoho vzácných informací, se kterými bychom se rády podělily v následujících otázkách a odpovědích. Doufám, že se vám budou líbit a oslní vás tak, jako nás.

1) Kdy byla vaše nejhorší kariévní léta?

„Určitě kolem roku 1970, a po něm. Protože pořád nade mnou bylo nebezpečí, že budu vyhozen a to by byl problém i pro mě, i pro manželku. Byla to učitelka tak jí to hlídali. Někteří neměli to štěstí jako já. Mou práci potřebovali, což mě nějak tak zachránilo.“

2) Jak na vás působí současná pozice automobilky ŠKODA AUTO?

„Co se týče zařízení a hygieny, tak ta je tu na velmi vysoké úrovni. V minulosti to tak ale nebylo, pojem hygiena, jako by tam ani neznali, ani jídelna nebyla příliš dobrá. Ale dneska tu je krásně čisto, perfektní sociální zařízení, jídelna a mnoho dalšího... Zaměstnanci na lince musí podat výkon a za to dostanou jednak peníze a jednak takový luxus. Je to opravdu pěkně promyšlené. A co se týče škodovky jako podniku, tak to mě hřeje u srdce, že je fabrika na špici, a to i v celém koncernu. Žádné problémy, oproti konkurenci. Náběh, příprava, i samotný výrobek, vše dokonale udělané. Je to velice dobré. Kdekdo nám to může závidět.“

3) Prozradíte nám vaši první zahraniční cestu?

„Tak to bylo v roce 1986 a bylo to ještě s pár lidmi do Anglie. Jeli jsme tam měřit aerodynamiku a tam jsme si to poprvé ošahali a užili jsme si to tam, rád na to vzpomínám. Můj obor následně byla tedy aerodynamika, takže jsem tam už získal nějaké zkušenosti.“

4) Máte nějaký silný zážitek, nebo historku?

„Ano, mám a je z konce 2. sv války. To se chodilo pěšky po vesnicích, pro proviant. Měl sem s sebou kolo a aktovku, do které mi dali vajíčka. A já jsem šel ještě s kamarády z Obrubců do Ml. Boleslavi. To jsme šli v podvečer přes pole, protože všude jinde se to hlídalo. A najednou jsme zahlídli, že tam hlídají. Čekali jsme tedy u plotu, ale hlídači k nám přišli. Jeden přišel i ke mně, a sebral mi ze země tu aktovku, naštěstí se do ní nepodíval, za to by byl totiž kriminál. Koncem války to tam tak chodilo.“

5) Jaké to bylo na internátě?

„Když jsme šli ven, museli jsme zpívat pochodové písně, a protože moje rodina bydlela blízko internátu, chudák moje maminka se musela koukat z okna, aby mě vůbec viděla. Domů jsme mohli jezdit pouze jednou za týden. Zajímavé je, že jsem se tu naučil jíst ryby.“

6) Podíval jste se někdy pracovně se Škodovkou do zahraničí?

„Ano, byl jsem v první oficiální delegaci do Wolfsburgu. Předvedli nám tam, jak tam pracují, jejich vývoj a také jsme byli na aerodynamickém tunelu. Poprvé jsem viděl nějaké takové zařízení a moc se mi líbilo. Od roku 1990 jsem tam létal. Co musím říci tedy říci je, že za celou dobu jsme se neseťkali s tím, že by se nad námi, jako na čecháčky někdo povyšoval.“

7) Vzpomenete si na vaši oblíbenou činnost v dětství?

„No já jsem rád dělal hokusy pokusy a protože jsem dostal k vánocům malého chemika udělal jsem si hořák a začal tavit sklo všichni se báli abych nevypálil dům ale naštěstí se to nestalo nebo jsme hráli různé hry jako je vybíjená ale moje oblíbená činnost byla ta že jsme s is kamarádem udělali vlastní chemickou laboratoř a dělali jsme rakety a bengálské ohně např. vzali jsme si autíčko a přidělali jsme takovou trubku a napěchovali to a doufali jsme že to pojede ale ono to prásklo a vylítlo. Naše reakce byla taková že jsme se lekli a utekli. Nebyli jsme žádní hodní hošiči.“ Když pan červený říkal tuhle historku měl úsměv na rtech a bylo vidět, že na dětství vzpomíná rád a že už tehdy byl tvořivý.

Strakonický dudák

8) Kdy jste se začal prvně zajímat o automobily?

„ Můj dědeček, který bydlel v Mladé Boleslavi byl zaměstnancem tehdejšího Sapu, kde se vyráběly automobily a mě to samozřejmě zajímalo a navíc v ulici byl také autolakýrník a autočalouník pan Blecha se svým bratrem, takže sem jsem chodil okukovat to, jak vypadají auta, když se spravují atd. Zajímaly mě i lokomotivy, neboť jsme často jezdili k příbuzným do Mělníka vlakem lokálkou, takže i to mě moc zajímalo.“

10) Žil jste tedy v té době v Praze?

„ Ano, po celé čtyři roky jsem byl na internátě. Odmaturoval jsem a poté jsem se dostal na umístěnkou, ze které jsem se dostal do pražské továrny Avia.

11) Co se tam v té době vyrábělo?

„ Když jsem studoval, vyráběly se tu vojenská letadla. Nastoupil jsem tam do výroby vrtulí jako technický kontrolor. Po skončení vojenské základní služby po dvou letech jsem se tam vrátil a dostal jsem se do konstrukce, kam mě to vždy moc lákalo.“

Závěr

Bylo nám velkou ctí se s tímto výjimečným pánem seznámit. Rády jsme s ním strávily pár příjemných hodin během, kterých jsme si vyslechly mnoho zajímavých zážitků z jeho profesního života. Pan Červený by na závěr rád vzkázal dnešní mladé generaci užitečnou radu do života. „Nejvíce si važte toho, že můžete studovat a že si můžete vybírat ze široké škály škol. Za doby mého mládí jsme tak rozsáhlý výběr neměli a museli se spokojit s tím co bylo“. Panu Červenému bychom chtěly poděkovat za veškerý čas, který s námi strávil a popřát mu hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

